

въ стана свирѣпытъ распри. Той наченваше вече да о-сѣща вляніето на ледяната старость, но неговытъ думы бѣхъ още пълны отъ сила и сладость: той разека-зваше за минжлытъ работы за да поучи младытъ чрезъ опытноста си, и гы разеказваше много пріятно ако и нѣколко бавно.

Този старецъ комуто са чудяше цѣла Гръція, ви-дѣ са че изгуби сичкото си краснорѣчіе и сичкото си величіе щомъ Менторъ са поєви при него. Старостята му са показваше ослабнѣла и отпадижла при старостята на Ментора, у когото годининытъ виждахъ са да ува-жихъ силата и крѣпостята на неговата тѣреа. Думытъ на Ментора, ако и прости и серіозны, имахъ една жи-востность и повелителность която наченж да са изгубя у другыя. Сичко коєто той казваше бѣше кратко, точно и силно; никога той не повтаряше реченото веднажъ; никога не приказваше друго освенъ онуй коєто е нуж-дно за работата която трѣбаше да рѣши. Ако са при-нудяше да говори за единъ предметъ много пѣти за да го затвърди на ума на другытъ или да гы убѣди, туй го правяше съкогы съ новы забикалки и чувствителны сравненія. Той имаше даже нѣщо угодливо и весело когато искаше да изобрази нуждытъ на другытъ и да имъ вдѣхне нѣкоя истина. Тѣзи двама толкози честны чєловѣцы представихъ едно чудно впечатлительно зрѣли-ще на толкози събраны народы.

Когато сичкытъ съюзници непріятели на Салентъ са натискахъ за да видѣжтъ отъ поблизо и да чуижтъ мѣдрытъ имъ приказскы, Идоменей и неговытъ са мѣ-чахъ да открижтъ съ жєдны и втренчени очи какво значахъ рѣкодвиженіята и видѣтъ на лицата имъ.

Между туй Телѣмахъ, нетърпѣливъ, измѣква са изъ множеството около него, тича къмъ градекытъ вра-та, презъ които бѣше излѣзълъ Менторъ, и заповѣда са-мовластно да му гы отворижтъ. Подиръ малко Идоме-ней, който го мысляше че стои до него, почуди са ка-то го видѣ да тича посрѣдъ полето, и почти приближа-ваше до Нестора. Несторъ го позна, и трѣгва, но съ медленна и тежка стѣпка, да го посрѣшне. Телѣмахъ са хвърли на врата му и го стиска въ рѣцѣтъ си безъ да може да говори. Найподиръ извиква: „О мой тат-